

CÂY VÀO CHÚA, TỪ NAY ĐẾN MÃI MUÔN ĐỜI MUÔN NĂM!

... **Cô Lisetta Fangliulo** là nhân viên thiện nguyện của một tổ chức quốc tế về phát triển. Hiện tại cô làm việc bên Trung Quốc cạnh các bệnh nhân phong cùi. Xin nhường lời cho cô kể lại hành trình cuộc mạo hiểm.

Tôi lớn lên trong bầu khí salesiano ngay từ tấm bé và may mắn có một gia đình Công Giáo giáo dục tôi theo các nguyên tắc chân chính của Kitô Giáo. Tôi chỉ có việc đem ra thực hành. Rồi tôi thuộc về một giáo xứ có nhiều Linh Mục tu sĩ Don Bosco là nhà truyền giáo. Chiều kích "thế giới" khơi nguồn từ đây.

Tôi dạy môn tôn giáo và từng sinh hoạt cũng như giáo dục thiếu niên tại Ý cũng như bên nước Bolivia ở Nam Mỹ. Đến năm 2000 và 2001 tôi lên đường đi Trung Quốc vài tháng nhờ sự hiện diện của một thừa sai salesiano từng là giám đốc trung tâm giới trẻ ở Pordenone, thành phố quê sinh của tôi ở miền Bắc nước Ý.

Khi được đề nghị làm việc thiện nguyện bên Trung Quốc tôi hơi cảm thấy lạ lùng lúng túng. Thông thường tôi nghĩ đến Phi Châu, đại lục truyền giáo tuyệt hảo. Hoặc Châu Mỹ La Tinh nơi có đầy dẫy thanh thiếu niên sống lang thang đầu đường cuối phố. Tuyệt nhiên tôi không hề nghĩ đến Trung Quốc. Trung Quốc là đất nước mà có ít người biết rằng đây là một nơi có nghèo đói có chậm tiến và có rất ít thừa sai cũng như không được yêu thương!

Nhưng rồi chính tại Macao bên Trung Quốc mà tôi thực hiện giấc mơ thiện nguyện của mình. Ban đầu tôi ở lại trong vòng 3 năm rồi tôi gia hạn thêm 2 năm .. và vẫn còn tiếp tục cho đến hôm nay. Tôi tìm cách làm việc và sống hòa đồng với người dân tại đây.

Tôi không thể giấu kín các khó khăn tôi gặp, những chọn lựa đắt giá và những điều xảy ra không như tôi nghĩ. Với THIÊN CHÚA thì không có chuyện đùa! Khi xin điều gì Người sẽ ban cho bạn. Và nếu cần thì cứ gõ mãi gõ mãi cho đến khi Người ban cho bạn điều bạn van xin.

Thời gian ba năm đầu tôi có chương trình ghép tay chân giả cho những người mà vì bệnh phong cùi đã bị cắt mất tay hoặc chân. Rồi tôi dạy cho hai người đã lành bệnh phong cùi về kỹ thuật để họ có thể tiếp tục điều khiển xưởng chế tạo các tay chân giả.

Trước khi lên đường đi làm thiện nguyện bên Trung Quốc tôi chuẩn bị trước tiên về ngôn ngữ. Tôi học tiếng Anh và tiếng quan-thoại. Rồi tôi học nghề nơi một xưởng Đức chuyên chế tạo tay chân giả. Tôi nghiên cứu học hỏi một nền văn hóa hoàn toàn khác biệt với nền văn hóa của tôi. Tôi đọc tất cả những gì liên quan đến lãnh vực của bệnh phong cùi, bệnh liệt kháng, và sau cùng, THIÊN CHÚA với niềm kiên nhẫn bao la, đã chiến thắng. Sau 10 năm lặn lội trên đất nước Trung Hoa tôi có thể nói rằng người Hoa là gia đình thứ hai của tôi. Gia đình thứ nhất của tôi vẫn giữ nguyên là Ba Má thân yêu và các anh chị em ruột thịt của tôi.

Nếu phải kể ra mọi thách đố và khó khăn tôi phải đối phó và vượt qua ở bước khởi đầu thì nhiều lắm. Tôi chỉ xin nêu lên một số thôi. Tôi rời một thế giới sạch sẽ lành mạnh để bước sang một thế giới dơ bẩn và bệnh hoạn. Tôi rời một thế giới có tổ chức để bước vào một thế giới sống từng ngày. Tôi già biệt một thế giới bạn bè thân hữu để bước sang một thế giới người dưng nước lã; một thế giới quen biết và tiện nghi để đi vào một thế giới lạ lẫm thiếu thốn. Nói tắt một lời, tôi đi vào một thế giới với một cảm giác thật cô đơn.

Ban đầu, sự hiện diện của tôi nơi thế giới người Hoa không được hiểu và cảm thông. Một phụ nữ trẻ người Âu làm công tác không lãnh lương, ăn tất cả những gì động đậy, ngủ trên tấm phản cứng đơ và ở cách xa gia đình vạn dặm! Người Hoa nghĩ rằng chắc chắn tôi phải nhận được một cái gì đó. Từ "miễn phí" không hề có trong ngôn ngữ của họ. Tôi nhớ một lần, một trong những tín hữu Công Giáo đầu tiên của làng nói với tôi:

- *Lisetta à, chúng tôi có Đức Tin nhưng chị, chị có tình yêu!*
Thật cảm động!

Hiện tại xưởng chế tạo tay chân giả lan rộng trên khắp đất nước Trung Hoa. Vì thế công việc của tôi cũng thay đổi. Tôi cố động và điều hợp các dự án, tổ chức các khóa huấn luyện cho những người làm việc với chúng tôi. Nhưng nhất là, tôi dẫn thân xây dựng một não trạng mang chiều kích quốc tế hơn là chỉ thu hẹp trong vùng miền, một não trạng đưa người dân sống nơi đất nước Trung Hoa này mở rộng ra với thế giới, với các anh chị em đồng loại khác. Từ đó họ có thể hoàn toàn tự do xưng mình là tín hữu Công Giáo liêm chính, là công dân tốt và là con cái THIÊN CHÚA! Thật tuyệt vời!

... "Lòng con chẳng dám tự cao, mắt con chẳng dám tự hào, Chúa ơi! Đường cao vọng, chẳng đời nào bước, việc diệu kỳ vượt sức, chẳng cầu; hồn con, con vẫn trước sau giữ cho thanh lặng, giữ sao thanh bình. Như trẻ thơ nép mình lòng mẹ, trong con, hồn lặng lẽ an vui. Cậy vào Chúa, Israel ơi, từ nay đến mãi muôn đời muôn năm" (Thánh Vịnh 131(130)).

("Il Bollettino Salesiano", Rivista fondata da San Giovanni Bosco nel 1877, Giugno 2012, Anno CXXXVI, Numero 6, trang 32-33)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt